خبر

۲۱ استان کشور درگیر حملات رژیم صهیونیستی

ایلنا: سخنگوی جمعیت هلال احمر آخرین وضعیت امدادرسانی در مناطق حادثه‌دیده از حملات رژیم صهیونیستی را تشریح کرد. مجتبی خالدی، با تشریح آخرین وضعیت امدادرسانی در مناطق حادثه‌دیده، توضیح داد: «از ابتدای حملات رژیم صهیونیستی تاکنون ۲۱ استان درگیر شده‌اند». او با اشاره به فعالیت نیروهای هلال احمر ادامه داد: «سه هزارو ۶۶۷ نفر نیروی عملیاتی در این عملیات‌ها شرکت کردند. ۹۸۳ تیم عملیاتی در قالب تیم‌های آواربرداری، فوریت‌های پزشکی، آنست، جست‌وجو و نجات، واکنش سریع و ارزیاب حضور داشتند». خالدی با اشاره به آمار مصدومان گفت: «تا این لحظه ۱۴۵ مصدوم توسط هلال احمر به بیمارستان‌ها منتقل شده است که ۷۵ نفر در محل حادثه درمان شدند». به گفته سخنگوی جمعیت هلال احمر، نزدیک به هزار نفر اسکان اضطراری داده شده‌اند.

گزارش

تهران؛ شهری بدون سپر

ادامه از صفحه ۸

گزارش‌های رسمی و نیمه‌رسمی از جمله آنچه در پایگاه اقتصاد آنلاین منتشر شده، تنها به معرفی چند پناهگاه محدود در تهران اشاره دارند؛ پناهگاه‌هایی که اغلب از دوران جنگ تحمیلی باقی مانده‌اند. از جمله این نقاط می‌توان به موارد زیر اشاره کرد: زیرزمین پارک شهر در مرکز تهران، مجموعه آزادی در غرب تهران، پناهگاه‌های قدیمی نارمک در شرق تهران، فضاهای زیرزمینی بازار تهران. این در حالی است که به‌دلایل امنیتی، نه فهرست کاملی از این پناهگاه‌ها منتشر شده و نه مشخص است که در صورت حمله، چگونه و چه زمانی فراخوان عمومی برای مراجعه به آنها صادر می‌شود. در واقع، شهروندان در خلأ اطلاعاتی و نبود تجربه و تمرین، فقط با امید به شانس و احتمال، در لحظات بحرانی عمل می‌کنند. این خلأ، نه‌فقط در زیرساخت، بلکه در حکمرانی شهری بحران‌محور هم دیده می‌شود؛ جایی که شهرداری‌ها، نهادهای مسئول در مدیریت بحران، و حتی سازمان پدافند غیرعامل، هنوز به‌درستی جایگاه خود را در مواجهه با بحران‌های نظامی پیدا نکرده‌اند. مشخص نیست وظیفه اطلاع‌رسانی به مردم، آموزش استفاده از پناهگاه‌ها، تعریف استانداردهای جدید شهرسازی ایمن، و نظارت بر نگهداشت فضاهای امن بر عهده کدام نهاد است.

شهرکُشی؛ بمباران زیرساخت‌های شهری

در میانه اضطراب‌های ناشی از حملات موشکی اخیر، اغلب نگاه‌ها به سوی آمار تلفات انسانی و خسارات ملموس سوق پیدا کرده است. اما در سایه این تصاویر، پرسشی مهم‌تر نیز پنهان مانده: شهرها چگونه از این ضربه‌ها جان سالم به در می‌برند؟ ایمان واقفی، جامعه‌شناس شهری، در گفت‌وگو با «شرق» با نگاهی عمیق‌تر به مسئله جنگ و شهر، از مرگ تدریجی زیرساخت‌ها و مفهوم «شهرکشی» می‌گوید. او با نگاهی تحلیلی به مسئله جنگ و حملات موشکی، توجه را از تلفات انسانی به سوی «جان شهر» جلب می‌کند؛ شهری که با زیرساخت‌هایش زنده است و بدون آنها، معنای مدنیت فرو می‌پاشد. او با تمرکز بر حیات شهری، به تحولی اشاره می‌کند که پس از جنگ جهانی دوم در جوامع مدرن رخ داد: «جامعه‌شناسان شکوفاییِ پس از جنگ جهانی دوم را دوران عبور از جامعه کمیابی و آغاز جامعه فراوانی می‌نامند. جایی‌که با تولید انبوه کالاها و محصولات مصرفی، زندگی اجتماعی رنگ و رویی دیگر به‌خود می‌گیرد». به گفته واقفی، در همین بازه زمانی، شاهد تحول اساسی در زیرساخت‌های شهری نیز هستیم: «از یک‌طرف با ورود کالاهای بادوام خانگی مثل تلویزیون، یخچال و ماشین رخت‌شویی، ساختار خانه و خانواده متحول شد و از طرف دیگر، توسعه زیرساخت‌های مسکونی، ارتباطی، بهداشتی و آموزشی و نیز گسترش تأسیسات زیربناییِ آب و برق و گاز، پویایی و تکاپوی جدید به زندگی ساکنان در شهر بخشید». واقفی با تأکید بر نقش تعیین‌کننده زیرساخت‌های شهری در شکل‌گیری حیات مدنی می‌گوید: «زیرساخت شهری فقط پس‌زمینه حیات جمعی نیست، بلکه رکن رکین و عنصر برسازنده آن است. در غیاب این امکانات، کیفیت زندگیِ جمعی ما در شهر نمی‌توانست متفاوت از زندگی در سکونتگاه‌های روستایی و آبادی‌های گذشته باشد. زیرساخت‌های شهری بسترسازِ آن‌چیزی هستند که حیات شهری را از اسلاف پیشین خود متمایز می‌کند: تراکم و تنوع». او همچنین تأکید می‌کند که شهر تنها به‌واسطه اندازه یا جمعیت یا سازمان‌های اداره‌کننده‌اش متمایز نمی‌شود، بلکه به‌سبب نوع خاص ارتباطات انسانی در بستر شهری تعریف می‌شود: «این ارتباط میان افرادی با پس‌زمینه‌های دینی، قومی، طبقاتی، جنسی و جنسیتی و نسلیِ متفاوت فقط با مدیوم شهر و زیرساخت‌های شهری ممکن می‌شود. واژه medium در لاتین هم‌زمان دو معنای هم‌پیوند دارد: میانجی و رسانه». از نگاه این جامعه‌شناس، شهر نه‌تنها ظرف زندگی جمعی بلکه آیینه‌ای از فردیت‌های انسانی است: «ما به اتکای خیابان، فضای سبز، آموزشگاه و درمانگاه‌ها با همشهری‌هایمان تعامل می‌کنیم. در این تعاملات فردیت خود را بروز و ظهور می‌دهیم و به‌کمک مراودات اجتماعی قوام می‌بخشیم. به این معنا، مدیوم شهری با تمام امکانات و زیرساخت‌هایش، هم‌زمان میانجی و بازتاب‌دهنده فردیت‌های جمعی شهرنشینان است». اما این نگاه امیدبخش به شهر و امکاناتش در بخش دوم تحلیل واقفی، جایش را به نگرانی عمیق می‌دهد؛ نگرانی از آنچه او «شهرکشی» می‌نامد. او می‌گوید: «اگر نیمه دوم قرن بیستم را عصر ظهور جامعه فراوانی بدانیم، اواخر قرن بیستم و اوایل قرن بیست‌ویکم را باید سرآغاز شهرکشی بخوانیم». او به فهرستی از شهرهایی اشاره می‌کند که در چند دهه اخیر، قربانی این پدیده شده‌اند: «بصره، کابل، طرابلس، غزه و حالا تهران. تصویر خانه‌های مخروبه و خیابان‌های ویران، ایماژ دود و آتش، به یکی از آیتم‌های رسانه‌های جمعی تبدیل شده است». واقفی تأکید می‌کند که در روایت‌های رسانه‌ای، آنچه دیده نمی‌شود، روح و جان خود شهر است: «در وهله اول آنچه بیش از همه در جنگ خبری می‌شود جان انسان است. شهرشناسان اما علاوه بر جان انسان دست روی جان شهرها می‌گذارند. به‌باور آنها همان‌قدر که انسان روح و جان دارد، شهر هم حیات و ممات دارد. به این اعتبار، جنگ فقط جان انسان را نمی‌گیرد، بلکه شهر را هم می‌کُشد». او سپس با اشاره به تجربه شهر موستار در بوسنی و نابودی پل تاریخی آن می‌گوید: «پل چهارصدساله Stari Most با خاک یکسان شده بود. تصویر پلِ ویران‌شده اما به اندازه جان ازدست‌رفته یک انسان متأثرم کرد. انسانِ کشته‌شده یکی از ماست، پلِ تخریب‌شده اما همه». واقفی این مثال را برای نشان‌دادن نقش حافظه جمعی زیرساخت‌ها و جایگاه آنها در حیات مدنی می‌آورد: «پل، مانند باقی زیرساخت‌های شهری، بخشِ برسازنده حیات جمعی است؛ جایی‌که مجموعه‌ای از روابط مدنی به پیش کشیده می‌شوند و در تعاملات روزمره قوام می‌یابند. سازه‌های شهری نقش قطب‌نمایی را بازی می‌کنند که ما از خلال‌شان معاشرت‌های هرروزه‌مان را جهت‌یابی می‌کنیم». او هشدار می‌دهد که ویرانی زیرساخت‌های شهری، صرفا یک خسارت مادی نیست، بلکه مرگی تدریجی برای حیات جمعی شهروندان است: «از این زاویه، اجزا و عناصر شهری نقش گره‌گاهی را بازی می‌کنند که زندگی فردی را درون حیات شهری دوخت و دوز می‌کند. بدون این عناصر چیزی از حیات مدنی باقی نمی‌ماند».

و نهایتا، واقفی با لحنی هشدارآمیز به وضعیت امروز تهران اشاره می‌کند: «آنچه امروز در خیابان‌های تهران می‌بینیم، پیش‌درآمدی بر شهرکشی است. خیابان‌های سوت و کور، با صدای متناوب انفجار و پس‌زمینه‌ای از دود سیاه. حمله به شهر فقط حمله به افراد (نظامی) نیست، حمله به تمام ماست؛ حمله به هر آنچه از پس چندین سده حیات جمعی ما را ساخته است».

عکس: فاطمه بهرامی Anadolu

گزارش میدانی «شرق» از مناطق جنگ‌زده شهر، کسب‌وکارها و زندگی مردم ۶ روز بعد از آغاز حملات اسرائیل

تهران در جست‌وجوی زندگی

شادی مکی

«آرام»، «خسته»، و «مضطرب»؛ این نمایی کلی از وضعیت تهران شش روز بعد از آغاز حمله اسرائیل به خاک ایران است. این حملات ابتدا پیکر تهران را زخمی کرد و به‌تدریج سراسر کشور را فراگرفت؛ در نهایت هم خسارات جانی و مالی بسیاری را متوجه شهروندان کرد. در چنین شرایطی فاطمه مهاجرانی، سخنگوی دولت، وعده داده خساراتی که پس از این حملات به مردم وارد شده، مطابق قانون پرداخت خواهد شد. نبود پناهگاهی امن برای شهروندان هم معضل مهمی است. مردم نمی‌دانند در صورت ضرورت برای در امان ماندن از موج حملات باید به کجا پناه ببرند. پس از احساس این نیاز ضروری، مهاجرانی روز یکشنبه خطاب به مردم، اماکن امن در نظر گرفته‌شده برای عبور از بحران را معرفی کرد: «مساجد و مترو به‌عنوان پناهگاه از امشب ۲۴ساعته در دسترس مردم خواهند بود. مدارس را هم به‌عنوان مکان امن پیش‌بینی کرده‌ایم و مردم می‌توانند برای پناه‌گرفتن به مدارس مراجعه کنند». با این حال روز دوشنبه تصاویری منتشر شد که نشان می‌داد درهای مترو شب‌هنگام بسته‌اند. اما بعد از انتشار این تصاویر خبر دیگری منتشر شد، مبنی بر اینکه «یکشنبه‌شب درهای مترو تا ساعت ۲۳ باز بوده و پس از آن، با رعایت پروتکل‌های امنیتی، در صورت مراجعه شهروندان، بازگشایی می‌شد».

پایتخت، نیمه‌تعطیل

این روزها پایتخت به حالت نیمه‌تعطیل درآمده. سکوت و خلوتی این روزهای شهر هرازگاهی با صدای انفجار و فعالیت پدافند می‌شکند. اغلب مغازه‌ها تعطیل‌اند اما در مقابل هر پمپ بنزین صدها خودرو ایستاده‌اند. بعید است بتوان پمپ بنزینی یافت که مقابلش چنین صفی تشکیل نشده باشد. در کنار این خلوتی و سکون که ترافیکی سبک و روان را داخل شهر رقم زده اما ماجرا در جاده‌های اطراف تهران و اتوبان‌های منتهی به این جاده‌ها فرق می‌کند. ترافیک از داخل شهر به این مناطق کشیده شده، به نحوی که برخی از شهروندان مسیر تهران تا کرج را به دلیل همین ترافیک بالا در چهار ساعت طی کرده‌اند. دلیل این ترافیک اما مشخص است، تلاش برای بقا، به این معنا که بسیاری از شهروندان تهران خسته از انواع مشکلات اقتصادی و اجتماعی حالا کوله‌بار سفر بسته‌اند و کاشانه خود را به امید بازگشت روزهای صلح و آرامش ترک کرده‌اند.

حمله به ساختمان خالی

چهار روز پیش بود که ساختمانی چند طبقه در یکی از کوچه‌پس‌کوچه‌های منتهی به بلوار کشاورز تهران مورد اصابت قرار گرفت. اما حالا خیابان‌های اطراف این محل را سکوتی سنگین فراگرفته. حتی بیمارستانی هم که در همان نزدیکی است و همیشه در مقابل آن پرجنب‌وجوش، در سکوت فرورفته، نه از شلوغی ماشین‌ها در مقابل آن خبری است و نه از تردد انبوه بیماران و پرستاران. محل اصابت پرتابه، کوچه‌ای کوتاه و باریک است. از همان ابتدای کوچه، ساختمان مورد اصابت مشخص است؛ ساختمانی که هنوز اسکلت و نمای بیرونی آن محکم در جای خود ایستاده. اثری از آوار نیست، با این حال شیشه‌های ساختمان شکسته و داخل واحدها تقریبا تخریب شده. بوی گردوخاک ناشی از تخریب، مشام را آزرده می‌کند. مأموران نیروی انتظامی اطراف این ساختمان ایستاده‌اند و اجازه نزدیک‌شدن نمی‌دهند. مسئول حفاظت از محل تأکید می‌کند که برای تهیه گزارش باید از مقامات بالاتر اجازه داشته باشیم. با این حال خبر خوب اینکه لحظه حمله، ساختمان خالی بوده و تلفات جانی نداشته است. چند قدم پایین‌تر از این ساختمان رسانه «انصاف‌نیوز» قرار دارد. شیشه‌های ساختمان این رسانه همان‌طورکه در خبرها هم آمده بود، کاملا شکسته و از ظاهر ساختمان می‌توان پی برد که درحال‌حاضر خبرنگاران در ساختمان مشغول فعالیت نیستند.

علی نیلی، دبیر گروه اقتصادی این رسانه، خاطره آن روز را برای «شرق» روایت می‌کند: «حدود ساعت سه‌ونیم بعدازظهر بود که ابتدا صدای سوت وحشتناک و بعد صدای انفجار در تحریریه پیچید. بلافاصله موج انفجاری فلج‌کننده در ساختمان پیچید، به نحوی که همه شیشه‌های دفتر شکست». انفجار آن‌قدر شدید بود که مدتی طول می‌کشد تا خبرنگاران این رسانه متوجه شوند که ساختمان محل کارشان مورد اصابت قرار نگرفته. بخت با خبرنگاری که درست کنار پنجره می‌نشیند، یار بود. او دقایقی قبل از انفجار و شکستن شیشه‌ها برای پاسخ‌گویی به یک تماس تلفنی از کنار پنجره بلند شده و به نقطه‌ای دیگر رفته بود: «وقتی مطمئن شدم حال همکاران خوب است، به محل حادثه رفتم. اگرچه تنها یک ساختمان خالی مورد اصابت قرار گرفته بود، اما حقیقت آن است که موقعیت این ساختمان بسیار خطرناک است. علاوه بر مسکونی‌بودن این منطقه، ساختمان در فاصله‌ای بسیار نزدیک با یک بیمارستان و در فاصله‌ای بسیار کم با دو هتل بین‌المللی قرار دارد. به‌همین‌دلیل هم انفجار مذکور می‌توانست جان بسیاری از شهروندان را با خطر جدی مواجه کند».

پاتریس لومومبا پس از انفجار

در ادامه گزارش میدانی «شرق» از مناطق آسیب‌دیده، محله «پاتریس لومومبا» در غرب تهران که در اولین ساعات حمله اسرائیل، مورد حمله قرار گرفت و اهالی این محله را سوگوار کرد، همچنان در سکوت و بهت است. تردد در آن بسیار کم و چهره‌ها نگران است. همه مغازه‌ها تعطیل‌اند، جز نانوایی و سوپرمارکت‌های محله. خیابان آن‌قدر آرام است که گمان نمی‌کنی درست در انتهای یکی از کوچه‌های آن، ساختمانی با پرتابه دشمن، مورد اصابت قرار گرفته و ساکنان غیرنظامی آن بی‌خبر از همه‌جا ناگهان با انفجار و مرگ مواجه شده‌اند. ساختمان در کوچه‌ای نه‌چندان پهن واقع شده و هنوز نشانه‌هایی از گردوخاک ناشی از آوار را می‌توان در هوای محل لمس کرد. جلوی ساختمان حفاظ کشیده‌اند و یک بلوک سیمانی سنگین هم در کنار آن قرار دارد. بیرون از ساختمان اثری از نخاله‌های ساختمانی و آوار نیست، اما در دل آن، انبوهی از مصالح ساختمانی ریزش کرده و ساختمان کاملا تخریب شده. به نظر می‌رسد هنوز آواربرداری به طور کامل انجام نشده و تنها اطراف ساختمان پاک‌سازی شده است. در این کوچه فقط افرادی با لباس‌های سازمانی دیده می‌شوند که پیرامون این ساختمان نشسته‌اند. به نظر می‌رسد مسئولیت حفاظت از ساختمان را برعهده دارند.

فضای امنیتی در کامرانیه

محله کامرانیه تهران هم از دیگر مناطقی است که همان ساعات ابتدایی حمله، هدف اصابت پرتابه‌های اسرائیل قرار گرفت و تعدادی ازساختمان‌های آن ازجمله یک برج مسکونی تخریب شد. این منطقه پرتردد و شلوغ حالا چهره‌ای شبیه به روزهای تعطیل به خود گرفته، حتی شاید ساکت‌تر از آن روزها. مغازه‌ها کاملا تعطیل‌اند. هرچند خودروها همچنان در خیابان تردد می‌کنند و تنها نشانه‌های جریان زندگی‌اند. در این مسیر، ساختمانی تخریب‌شده دیده می‌شود؛ ساختمانی که مشخص است مسکونی نبوده و درست در مجاورت ساختمان‌های تجاری قرار دارد. در قلب این ساختمان حالا به جای نمای زیبا و شیشه‌های شفاف، تلی از مصالح خردشده به چشم می‌خورد. مقابل این برج، پارچه‌ای بلند و سفید کشیده شده که هرازگاهی با وزش باد، به سویی می‌رود و نمای تخریب‌شده داخلی ساختمان را مشخص می‌کند. با کناررفتن پرده، انبوه قطعات ریز و درشت مصالح ساختمانی که به سمت داخل ساختمان آوار شده‌اند، خودنمایی می‌کند.

در پیاده‌راه مقابل ساختمان اما اثری از آوار و مصالح نیست. اما پارچه‌ای «خطر ریزش ساختمان» را هشدار می‌دهد. پیرامون ساختمان نیروهای یگان ویژه مرتبط با یکی از نهادهای نظامی حضور دارند. حضور هشداردهنده موتورسیکلت‌ها و کلاه‌کاسکت‌هایی که روی آن قرار گرفته‌اند به مخاطب می‌گوید نباید نزدیک این منطقه شد. به‌دلیل امنیتی‌بودن فضا و تعطیلی اماکن، امکان تهیه گزارش از جزئیات تخریب ساختمان و سایر جزئیات وجود نداشت.

اهالی تجریش در بی‌آبی

«میدان قدس» تجریش، یکی دیگر از مناطقی است که در روزهای گذشته مورد اصابت قرار گرفت. محمدرضا ظفرقندی، وزیر بهداشت، به دنبال این حمله اعلام کرده بود: «در انفجار میدان قدس حدود ۵۹ نفر مجروح غیرنظامی داشتیم که ۱۲ نفر شهید شدند و یکی از شهدا زنی باردار بود. تعداد مجروحان زن ۶۰ نفر است. در این میان ۱۵ نفر زیر ۲۰ سال مجروح شدند که کوچک‌ترین آنها چهارساله است». یکی دیگر از پیامدهای مهم این حمله، تخریب شعاعی ۱۰۰متری از خطوط لوله آب این منطقه بود. تصاویر اولین ساعات حمله به این منطقه نشان می‌دهد که چگونه آب، سیلاب‌وار خیابان‌های اطراف را درمی‌نوردد. برای رسیدن به میدان قدس باید وارد خیابان ولیعصر شد؛ خیابانی شلوغ و پرتردد که حتی در همین روزهای خلوت هم حضور خودروها در آن فضای سکوت را می‌شکند. با این حال اما حال و روز این خیابان زیبا هم مثل همیشه نیست. کرکره اغلب مغازه‌ها پایین است البته جز سوپرمارکت‌ها و تعدادی از مغازه‌های مرتبط با فروش غذا. صف بنزین در خیابان ولیعصر به‌شدت طولانی است؛ مسئله‌ای که به‌خوبی نگرانی مردم از وضعیت روزهای آینده را نشان می‌دهد. کمی مانده به میدان تجریش تانکر آب سیار با آرم سازمان آب و فاضلاب در گوشه خیابان متوقف شده است. با این حال تانکر در حال آب‌رسانی نیست. با رسیدن به میدان قدس فعالیت کارگران و ماشین‌آلات سنگین توجه را جلب می‌کند. تنها منطقه شلوغ شهر در این روزها شاید همین یک نقطه باشد که صدای ماشین و فعالیت افراد، تداوم زندگی روزانه را یادآوری می‌کند. به نظر می‌رسد همه این فعالیت‌ها باعث شده آب از سطح خیابان جمع‌آوری شود. اثری از سیلاب سه روز پیش نیست اما هنوز ردپای آن تا اواسط خیابان شریعتی قابل مشاهده است. یکی از مغازه‌داران به «شرق» می‌گوید: «ساعت سه بعدازظهر روز یکشنبه با صدای انفجار و لرزش شدید من و همکارانم از جا پریدیم. صدای وحشتناکی بود. بعد هم آب مثل سیل راه افتاد. احساس کردیم ما را با خود می‌برد. از آن لحظه تاکنون آب قطع است، اما با تانکر داخل محله‌ها می‌روند و آب‌رسانی می‌کنند». آن‌طورکه این مغازه‌دار می‌گوید، به اهالی منطقه گفته شده باید تا ۲۴ ساعت نبود آب را تحمل کنند: «ما تعطیل نمی‌کنیم من و همکارانم تا ساعت ۱۲:۳۰ تا یک نیمه‌شب کار می‌کنیم و مغازه را نمی‌بندیم».

جریان زندگی در خیابان پاکستان

سه روز پیش ساختمانی در خیابان هویزه هم مورد اصابت قرار گرفت، درست پشت مصلای تهران که در خیابان پاکستان واقع شده؛ محله‌ای با موقعیت استراتژیک که علاوه بر مصلی، سفارتخانه‌ای را هم در دل خود جای داده. با این حال اهالی خیابان پاکستان تصمیم گرفته‌اند به زندگی عادی خود ادامه دهند. کافی‌شاپ‌ها و مغازه‌ها بازند. حتی تعمیرگاه محله هم همچنان به مشتریان خدمات می‌دهد. با این حال سفارت افغانستان که در این محل واقع شده از تعطیلات عید غدیر به بعد باز نکرده و تعطیل است. یکی از افرادی که محل کارش در خیابان پاکستان است، برای «شرق» وقایع روز حادثه را روایت می‌کند: «اول چند بار صداهایی شنیدیم و بعد شیشه‌ها و ساختمان دفتر کار به‌شدت لرزید. همکارانم به‌شدت ترسیده بودند. سعی کردم به آنها دلداری بدهم اما واقعا در آن شرایط فایده‌ای نداشت. البته خودم هم وضعیت خوبی نداشتم و احساس می‌کردم پاهایم گرفته است. با این حال به دلیل لرزش شدید شیشه‌ها همکارانی که کنار پنجره نشسته بودند، بیشتر دچار اضطراب شدند. حتی یکی از آنها می‌گفت احساس کردم با پنجره به سمت جلو و عقب حرکت می‌کنم». او ادامه می‌دهد: «همه ما به داخل خیابان رفتیم. دود شدیدی به هوا برخاسته بود و صداها شدید و شدیدتر می‌شد، آن‌قدر که فکر کردم هر لحظه ممکن است یکی از ساختمان‌های واقع‌شده در خیابان پاکستان را هم مورد اصابت قرار دهند. با توجه به شدت خطرات این روزها، تصمیم گرفتیم که دفتر را تعطیل و به صورت دورکاری فعالیت کنیم».

یکی از نهادها واقع در خیابان پاسداران تهران در سومین روز حملات مورد هدف قرار گرفت. بخت با مردم تهران یار بود که دیوار حائل این نهاد با یکی از اتوبان‌های پرتردد پایتخت فرونریخته است؛ وضعیتی که اگر رخ می‌داد، می‌توانست فاجعه انسانی بزرگ‌تری را رقم زند. دفتر «روزنامه سازندگی» درست مقابل محل حادثه قرار دارد. خبرنگاران این رسانه وحشتی وصف‌ناشدنی را در آن لحظات تجربه کرده‌اند. فائزه مؤمنی یکی از خبرنگاران این روزنامه به «شرق» توضیح می‌دهد: «حوالی ساعت سه و ۲۰ دقیقه بعدازظهر بود که اولین موشک را زدند. ساختمان سازندگی به‌شدت لرزید اما شیشه‌های ساختمان کناری ما کاملا شکست و بخشی از آن داخل حیاط ساختمان ما فروریخت. بچه‌ها به‌شدت ترسیده بودند و یکی از همکاران دچار حمله ترس شده بود. تا به خودمان بیاییم و از ساختمان دور شویم، دومین موشک را هم زدند. شیشه همه ساختمان‌ها و منازل مردم که در ابتدای کوچه قرار داشتند شکست. مردم به‌شدت وحشت‌زده شده بودند». او اضافه می‌کند: «روز حادثه خیابان پاسداران به‌شدت شلوغ و ترافیک شدیدی در جریان بود که با این حمله وضعیت ترافیک وخیم‌تر و خیابان‌های شریعتی و پاسداران قفل شدند. در محدوده‌ای که حضور داشتم متوجه جراحت و مصدومیت مردم نشدم». فائزه بعد از این حادثه به همراه سایر همکارانش دفتر روزنامه را ترک و به سمت منزلش در خیابان سیدخندان حرکت می‌کند. در این حین متوجه شد که ساختمان مخابرات سیدخندان هم مورد اصابت قرار گرفته است: «البته ساختمان مخابرات آوار نشد و بخشی از آن مورد اصابت قرار گرفت. در حال حاضر سیدخندان به‌شدت خلوت است و اغلب مغازه‌ها تعطیل کرده‌اند. اما پمپ بنزین سر شریعتی همچنان مشغول فعالیت است و مردم صف یک کیلومتری برای بنزین تشکیل داده‌اند».

خبرخوان

واکنش به ماجرای ارسال پیامک‌های حجاب

ایلنا: معاون رئیس‌جمهوری در معاونت امور زنان و خانواده به ادعای ارسال پیامک تذکر حجاب برای برخی شهروندان واکنش نشان داد. زهرا بهروزآذر، گفت: «حدود یک ماه پیش دستور توقف این سامانه‌ها داده شد و اکنون موضوع در دست پیگیری است. همچنین درخواست اصلاح این روند مدت‌ها قبل داده شده است و این پیامک‌ها احتمالا پیامک‌هایی است که از سیستم ارسال نمی‌شود. شهروندان به‌هیچ‌عنوان نگران نباشند و هیچ جریمه‌ای برای آنها در شرایط بحران اعمال نمی‌شود. در این شرایط فقط آرامش خود و خانواده‌هایشان را حفظ کنند. به اخبار جعلی و شایعات توجه نکنند و دولت پشت مردم است». معاون رئیس‌جمهوری ادامه داد: «در این شرایط پیامکی صادر نمی‌شود و ارسال پیامک‌های حجاب از سیستم‌های رسمی صورت نمی‌گیرد و شاید نفوذ است. اگر شهروندان همچنان پیامک‌های تذکر حجاب دریافت می‌کنند، ممکن است خطاهای سیستمی در برخی جاها باشد که هنوز سامانه‌های آن اصلاح نشده است».

ثبت‌نام دانش‌آموزان مهاجر تا ۲۰ تیرماه

ایسنا: دانش‌آموزان اتباع خارجی دارای مدارک اقامت قانونی برای ثبت‌نام در سال تحصیلی ۱۴۰۴-۱۴۰۵ تنها تا ۲۰ تیرماه فرصت دارند، با گرفتن برگه معرفی‌نامه از مرکز امور اتباع و مهاجرین خارجی وزارت کشور برای ثبت‌نام اقدام کنند. مرکز امور اتباع و مهاجرین خارجی وزارت کشور در اطلاعیه‌ای موارد لازم برای ثبت‌نام دانش‌آموزان اتباع خارجی مبنی بر گرفتن نوبت و طی فرایند پیش‌گفته را اعلام کرد. بر اساس این اطلاعیه، مشمولین از ۱۲ خرداد امسال با مراجعه به مراکز تجمیعی استان تهران و دفاتر خدمات اقامت و اشتغال اتباع خارجی در سایر استان‌ها در زمان تعیین‌شده و دریافت برگه معرفی‌نامه ثبت‌نام دانش‌آموزان اتباع خارجی در مدارس کشور، باید اقدام کنند. همچنین با توجه به اینکه ثبت‌نام دانش‌آموزان اتباع خارجی دارای مدارک اقامت قانونی، در مدارس در سال جاری صرفا با برگه معرفی‌نامه مذکور صادره از مرکز امور اتباع و مهاجرین خارجی وزارت کشور انجام می‌شود، بنابراین مشمولین در استان تهران به تارنمای kanoonnobat.ir و در سایر استان‌ها به دفاتر خدمات مربوطه جهت اخذ نوبت تا ۲۰ تیرماه ۱۴۰۴ مراجعه و از به تعویق انداختن آن به روزهای پایانی خودداری کنند. مدارک اقامتی قانونی دانش‌آموزان اتباع خارجی، کارت شناسایی تبعه خارجی دارای اعتبار، گذرنامه دارای پروانه اقامت یا گذرنامه با روادید خانواری الکترونیکی و دفترچه اقامت (عادی، ویژه یا پناهندگی) است.

ساماندهی معتادان متجاهر در شرق تهران

معاونت امور اجتماعی و فرهنگی شهرداری منطقه ۱۳ تهران طرح ویژه‌ای برای جمع‌آوری و ساماندهی معتادان متجاهر و بی‌خانمان در سطح منطقه آغاز کرده است. شهرداری منطقه ۱۳ تهران در راستای کاهش آسیب‌های اجتماعی و بهبود وضعیت زندگی شهروندان، طرح جمع‌آوری و ساماندهی معتادان متجاهر و افراد بی‌خانمان را به اجرا درآورده است. علی‌اصغر ژولیده، با اشاره به طرح جمع‌آوری و ساماندهی معتادان متجاهر و افراد بی‌خانمان برای کاهش آسیب‌های اجتماعی در شرایط فعلی گفت: «این طرح با همکاری کلانتری ۱۲۸ تهران نو و سازمان خدمات و مشارکت‌های اجتماعی شهر تهران و به صورت شبانه‌روزی در حال اجراست». او افزود: «اکیپ‌های گشت با شناسایی نقاط آسیب‌خیز در سطح منطقه، معتادان متجاهر و بی‌خانمان‌ها را جمع‌آوری و به مراکز بازپروری و ساماندهی منتقل می‌کنند». ژولیده با اشاره به اهمیت این طرح در کاهش جرائم و بهبود امنیت منطقه، از شهروندان خواست تا در صورت مشاهده موارد مشابه، مراتب را به سامانه ۱۳۷ پلاس اطلاع دهند.